

PROP DE VOSALTRES

La bellesa de la família

Benvolguts diocesans:

Quan es compleixen cinc anys de la promulgació de l'Exhortació Apostòlica *Amoris Laetitia*, el papa Francesc ha promogut un any dedicat a la família. És una bona ocasió per recordar, reflexionar i aprofundir sobre aquest important document que recull les principals aportacions del Sínode extraordinari de Bisbes que es va celebrar durant l'any 2014. Aquesta iniciativa papal va començar el passat 19 de març, solemnitat de sant Josep, i conclourà el juny de 2022 quan se celebri a Roma la X Trobada Mundial de les Famílies, un esdeveniment similar al de València del juliol de 2006, en què molts de vosaltres va participar.

Des d'aleshores ha canviat bastant —i no sempre en sentit negatiu— la valoració de la família. La situació pandèmica que ens colpeja ha possibilitat un replegament cap a l'interior de la institució familiar que ha estat la taula de salvació per a moltes persones sense referents socials clars que buscaven encaixos sòlids als seus sentiments. També ha suposat una immillorable ajuda per afrontar les situacions econòmiques fràgils. D'alguna manera el coixí familiar ha servit per pal·liar les enormes desigualtats socials existents, que coincideixen amb les reivindicacions que es fan o es recorden —en aquest fatídic any— en el Dia del Treball d'aquest primer de maig. La figura de sant Josep s'erigeix altra vegada en la intercessora de les demandes del món laboral.

Tornem, però, a l'objectiu de la nostra glossa. Aquest «Any de la Família» serà un temps que ens

proporcionarà un millor coneixement de què pensa i predica l'Església sobre la importància del matrimoni i de la família. En la citada Exhortació podem llegir que «la pastoral familiar ha de fer experimentar que l'Evangeli de la família respon a les expectatives més profundes de la persona humana: a la seva dignitat i a la realització plena en la reciprocitat, en la comunió i en la fecunditat» (núm. 200). A més, el Papa insisteix a posar la família com a protagonista de la seva pròpia missió eclesial i social, «cada família, malgrat la seva feblesa, pot arribar a ser una llum en la foscor del món» (núm. 66). Recorda que cadascun de nosaltres ha de viure i tenir l'Església com una gran família, i que ella és «família de famílies» (núm. 87). Cada família és un bé per a l'Església de la mateixa manera que l'Església és un bé indiscutible per a totes les famílies que

viuen i s'eduquen en les orientacions de l'Evangeli.

En diversos articles al llarg d'aquests anys, sobretot al voltant de la festa de la Sagrada Família, he al·ludit al tema de la família cristiana, a la seva funció fonamental d'amor gratuït i desinteressat, a la cohesió social que proporciona i a l'educació que promou de tots els seus membres. Aquest nou comentari em possibilita convidar a tothom a la lectura del document *L'alegria de l'amor* a un reconeixement explícit de la família, com pretén la iniciativa del Sant Pare per a l'Església universal. Per als cristians, és una institució essencial amb la finalitat d'experimentar l'amor del Pare Déu i encaminar els nostres passos a fomentar la tendresa en les relacions humanes i la pràctica de la fraternitat.

Davant de les crisis socials i sanitàries, la família és un gran mitjà per a no perdre's en l'oceà de la indiferència i la solitud; davant de les crisis econòmiques, la família és un gran recurs per a l'ajuda i la col·laboració entre generacions; davant de la maldat i la foscor d'alguns aspectes del nostre món, la família es converteix en un far que il·lumina els passos de la humanitat i, amb una bellesa indescriptible, desperta els millors sentiments i desitjos de l'ésser humà. Malgrat tot, no oblidem les dificultats existents en el si de la família que ens fan sofrir, i que preguem per superar-les. Però és més gran el benefici que en rebem que el risc de l'oblit del nostre propi entorn.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Ja coneixes *pregaria.cat*?

El portal *pregaria.cat* és un lloc web de recursos de pregària en català que la Companyia de Jesús (jesuïtes) a través dels seus diversos col·laboradors, posa al servei de l'Església a Catalunya, de totes aquelles persones i comunitats que busquin aprofundir la seva vida de fe, i també de tots els qui, sense potser ser explícitament cristians, busquin inspiració per viure la seva pròpia interioritat.

Distribuïts en tres eixos principals (PREGA, CONEIX, ACTUA), *pregaria.cat* pretén oferir un ventall de maneres d'explorar l'experiència de Déu (PREGA), formar en el coneixement i la tècnica neces-

sàries per a millorar aquesta experiència (CONEIX) i animar a la concreció de les nostres pregàries a la vida quotidiana (ACTUA). Podem destacar per exemple les fitxes bíbliques, «el dibuix que parla» adreçat als més petits o «Activa't amb Jesús», unes càpsules en format audiovisual sobre l'evangeli del diumenge i adreçat a infants de 6 a 14 anys.

Els usuaris també poden inscriure's al butlletí de novetats mensuals, per tal d'estar al dia de les últimes actualitzacions. Aquest portal també inclou un apartat d'espiritualitat en el qual els usuaris hi poden trobar recessos o exercicis espirituals.

CERCA DE VOSOTROS

La belleza de la familia

Queridos diocesanos:

Cuando se cumplen cinco años de la promulgación de la Exhortación Apostólica *Amoris Laetitia*, el papa Francisco ha promovido un año dedicado a la familia. Es una buena ocasión para recordar, reflexionar y profundizar en aquel importante documento que recoge las principales aportaciones del Sínodo extraordinario de Obispos que se celebró durante el año 2014. Esta iniciativa papal comenzó el pasado 19 de marzo, solemnidad de san José, y concluirá en junio de 2022 cuando se celebre en Roma el X Encuentro Mundial de las Familias. Un acontecimiento similar en el que muchos de vosotros participasteis en Valencia en julio del año 2006.

Desde entonces bastante ha cambiado en la apreciación de la familia. Y no siempre para mal. La situación pandémica que nos azota ha posibilitado un repliegue hacia el interior de la institución familiar. Ha sido la tabla de salvación para muchas personas sin referentes sociales claros y que buscaban encajes sólidos a sus sentimientos. También ha supuesto una inmejorable ayuda para afrontar las situaciones económicas frágiles. De algún modo ha servido el concurso familiar para paliar las enormes desigualdades sociales existentes y que coinciden con las reivindicaciones que se producen, o se recuerdan en este fatídico año, en la jornada del trabajo de este primero de mayo. Vuelve la figura de san José a ser el intercesor de las peticiones del mundo del trabajo.

Pero volvamos al objeto de nuestro comentario. Este Año de la Familia será un tiempo en el que nos proporcionará un mejor conocimiento de lo que piensa y predica la Iglesia sobre la importancia del matrimonio y de la familia. En la citada Exhortación podemos leer que «la pastoral familiar debe hacer experimentar que el Evangelio de la familia responde a las expectativas más profundas de la persona humana: a su dignidad y a la realización plena en la reciprocidad, en la comunión y en la fecundidad» (núm. 200). Además insiste el Papa en poner a la familia como protagonista de su propia misión eclesial y social, «cada familia, a pesar de su debilidad, puede llegar a ser una luz en la oscuridad del mundo» (núm. 66). Recuerda que cada uno de nosotros debe vivir y tener la Iglesia como una gran familia, ella es «familia de familias» (núm. 87). Cada una de ellas es un bien para la Iglesia del mismo modo que ésta es un bien indiscutible para todas las familias que viven y se educan en las orientaciones del Evangelio.

En varios comentarios a lo largo de estos años, sobre todo alrededor de la fiesta de la Sagrada Familia, he aludido al tema de la familia cristiana, a su fundamental función de amor gratuito y desinteresado, de la cohesión social que proporciona y de la educación que promueve para todos sus miembros. Este nuevo comentario me posibilita invitar a todos a la lectura del documento *La alegría del amor* y a un reconocimiento expreso de la familia, como pretende la iniciativa del Santo Padre para la Iglesia universal. Para los cristianos es una institución esencial con el fin de experimentar el amor del Padre Dios y encaminar nuestros pasos para fomentar la ternura en las relaciones humanas y la práctica de la fraternidad.

Ante las crisis sociales y sanitarias, la familia es un gran medio para no perderse en el océano de la indiferencia y de la soledad. Ante las crisis económicas, la familia es un gran recurso para la ayuda y la colaboración entre generaciones. Ante la maldad y la oscuridad de algunos aspectos de nuestro mundo, la familia se convierte en un faro que ilumina los pasos de la humanidad y, con una belleza indescriptible, despierta los mejores sentimientos y deseos del ser humano. No olvidamos las dificultades existentes en el seno de la familia que hacen sufrir y por ellas pedimos. Pero es mayor el beneficio que recibimos que el riesgo del olvido de nuestro propio entorno.

Con mi bendición y afecto,

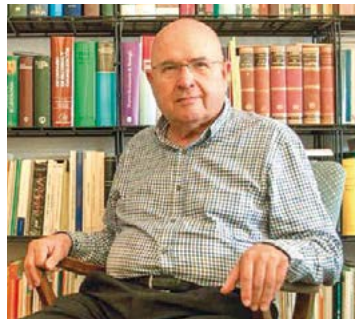
† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Mn. Ramon Prat parla d'esperança en temps de pandèmia

Mn. Ramon Prat va impartir, telemàticament el passat dia 29 de març, una xerrada titulada «Cuidar-nos per cuidar: esperança en temps de pandèmia» i organitzada per PROSAC, la Pastoral de la Salut i l'IREL.

En aquest temps d'incertesa, la pandèmia ens ha fet sentir febles i vulnerables i ens ha ferit en el més profund de la nostra humanitat; per a aquesta tasca de guarició física, mental, emocional i espiritual, des d'una perspectiva personal i comunitària, Mn. Prat ens proposa la Bona Nova de l'Evangelí.

Destaquem a continuació algunes de les coses que va dir el ponent: «La situació la podem afrontar des d'una perspectiva humanista que ens orienta a viure la vida amb realisme, essent conscients de les ferides internes, relacionals i ambientals que la pandèmia ens ha produït. Des d'una perspectiva espiritual amb l'acció guaridora de l'Evangelí, per aprendre a viure les benaurances, amb la força del

Pare Nostre que genera la joia del Magnificat, que ens ajuda a discernir els signes del temps, amb una lectura creient de la realitat». Va afirmar també que «Aquestes dues perspectives n'ajuden a iniciar la guarició de la mirada interior amarada de silenci, meditació i contemplació, que ens porta a sortir del Jo cap als Altres per la compassió-misericòrdia

caritat que es tradueix en l'estima gratuïta. També ens porta cap a la guarició de les relacions personals i comunitàries, mitjançant la política per millorar la caritat estructural, la ciència que ens aporta el coneixement i la tecnologia per establir una interdependència.»

Mn. Prat va destacar també que «En la perspectiva diocesana som guaridors ferits i salvats, que hem de ser capaços de configurar uns equips parroquials que portin la guarició als nostres germans malalts, per transmetre'ls que el mal, el dolor i el sofriment no tenen l'última paraula, posant la mirada en la Creu de Jesús mort i ressuscitat.»

L'Episcopal recull material per a persones temporeres

L'alumnat del cicle formatiu d'Integració Social del Col·legi Episcopal ha fet un donatiu de material a Càritas Diocesana de Lleida per a l'acollida de les persones temporeres que treballaran en la campanya de la fruita.

Es tracta d'un projecte d'Aprenentatge Servei que van començar el passat mes de febrer amb un taller de sensibilització sobre el fet migratori i el testimoni d'una voluntària que ha treballat molt temps en aquest àmbit.

Des d'aleshores han preparat una campanya de sensibilització per compartir amb altres alumnes del centre i també una campanya de difusió.

El resultat han estat catorze caixes plenes de motxilles, gorres, impermeables i altre material que Càritas necessitava i que no li arribava per altres vies. Les persones que hi han participat han des-

tacat el canvi de mirada que aquest projecte els ha comportat vers la situació de les persones temporeres.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Avui no hi ha temps per a la indiferència. O som germans, o es ve tot a baix. La fraternitat és la nova frontera de la humanitat sobre la qual hem de construir, és el desafiament del nostre segle» (4 de febrer).

@Pontifex: «Hi ha un reconeixement bàsic, essencial per a caminar cap a l'amistat social i la fraternitat universal: percebre quant val un ésser humà, quant val una persona, sempre i en qualsevol circumstància» (5 de febrer).

@Pontifex: «En l'esperit de la fraternitat humana, convido a tots a no oblidar les poblacions més vulnerables, posant especial atenció en les malalties tropicals desateses, que afecten les persones més pobres. Promoguem les cures necessàries perquè ningú es quedi enrere» (6 de febrer).

@Pontifex: «Deixem-nos sanar per Jesús —sempre ho necessitem, tots— per a poder ser al seu torn testimonis de la tendresa guaridora de Déu» (7 de febrer).

Guia de la Memòria d'activitats de l'Església a Catalunya

L'Església a Catalunya està formada per deu bisbats agrupats en dues províncies eclesiològiques, la primada de Tarragona i la de Barcelona, de més recent creació. Amb les seves 2.113 parròquies, congregacions religioses i una quantitat de moviments i associacions laïcals, fan present l'amor de Déu en el món amb la generosa donació del seu temps i les seves capacitats. La Conferència Episcopal Tarraconense ha editat una Memòria en la qual es recullen les xifres referents a l'exercici 2018.

La primera missió de l'Església és l'anunci. L'anunci de Jesucrist que salva. Aquest anunci, més creatiu i telemàtic a causa de la pandèmia i el confinament, el realitzen laics (7.523 catequistes), els 1.530 preveres i els 5.158 religiosos i religioses a través de la catequesi, els grups de formació cristiana, la predicació i la vida lliurada que dona testimoni d'una esperança més gran. Aquesta missió va més enllà de casa nostra i les diòcesis amb seu a Catalunya tenen 614 missioners actius a quatre continents, religiosos i religioses, preveres i laics que ho han deixat tot per anunciar la bona notícia de Jesús al món. A través dels sacraments (18.243 baptismes, 15.738 primeres comunions, 5.628 confirmacions, 3.531 matrimonis i 5 ordenacions presbiterals) els fidels cristians reben la gràcia de Déu i són impulsats per viure d'Ell i per donar testimoni davant del món. Catalunya també compta amb nombroses ermites, santuaris, basíliques o monestirs on s'hi celebra el culte. Al voltant d'ells han sorgit també un gran nombre de tradicions en forma de romeries, pelegrinatges i múltiples expressions de pietat popular.

L'Església, a més, és una realitat inserida en la vida dels nostres

pobles i ciutats, acollint i escoltant, acompanyant i ajudant, especialment, a la gent gran, els malalts, els exclosos de la societat sense tancar mai les portes de casa seva. Per posar un exemple, l'Església a Catalunya compta amb 2.775 voluntaris i agents de la Pastoral de la Salut, 265 voluntaris de la Pastoral Penitenciària i més de 4.700 persones són acompanyades cada mes en els hospitals.

Durant el 2018, l'Església ha atès, en gran part a través dels 1.262 centres assistencials i socials, 510.533 persones grans, malalts crònics i persones amb discapacitat; més de 9.000 immigrants, més de 4.300 menors en centres de tutela de la infància i

més de 1.300 dones ateses en centres per a víctimes de violència i promoció de la dona, entre d'altres.

Tota aquesta activitat de l'Església es realitza gràcies al temps lliurat i a les aportacions de milers de persones. La major part d'aquestes aportacions es rep a través de les col·lectes, subscripcions i donatius, mentre que una altra part es rep indirectament dels contribuents a través de l'Assignació Tributària. És important seguir col·laborant-hi en el decurs de l'any, sent corresponsables de l'economia parroquial i diocesana per a seguir anunciant, celebrant, acompanyant, ajudant, ensenyant i servint, especialment en aquest temps de crisi.

«A l'hospital rebo més del que puc donar»

Montserrat Farré, és agent de Pastoral de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida i exposa el seu testimoni en aquesta Guia dins de l'apartat de «l'Església que acompanya». Farré explica que «com a agent de Pastoral de la Salut, la fe juga un paper important, m'ajuda moltíssim a l'hora de portar la comunió als malalts i també visitar-los. Trobar-se amb els malalts i familiars és una feina delicada que requereix vocació, preparació i sensibilitat humana. A l'hospital estant amb els malalts rebo més del que puc donar. Cada dia participo d'un escenari on el protagonista és el malalt, unes vegades ple de dolor i sofriment, altres d'alegria i esperança. Estant amb el malalt i visitant-lo, descobreixo cada dia quelcom nou, la capacitat d'escolta, el fet de no jutjar, de veure, escoltar i callar, unes altres vegades descobreixo que si soc sensible m'ajuda a ser compassiva utilitzant l'empatia i entenent el dolor del malalt. Moltes vegades tractant de comprendre les mirades i els gestos més enllà de les paraules».

REFLEXIONS

L'ascensor

La Resurrecció de Jesús culmina amb la seva Ascensió a la dreta de Déu Pare, tal com professem. És un procés complex que instaura una nova manera de tenir a Jesús ressuscitat. D'una banda, entre nosaltres, per la presència real en l'Eucaristia i per altra banda, en la glòria del Cel, mantenint la seva reialesa.

Per l'Ascensió s'obre un canal de comunicació entre la Terra i el Cel. Ja no són dues realitats separades i aïllades sinó que el Crist exerceix de mitjancer. Manté rellegats aquests dos mons que podrien semblar incompatibles. En Ell hi ha la unió humana i divina que fa possible aquesta anomalia de la Creació, dues naturaleses en una sola persona.

Aquesta veritat de fe pot semblar difícil d'entendre. Però en una explicació que vaig fer als nens i nenes de catequesi, un embolc lingüístic accidental ens ho va aclarir tot. Vaig informar als infants que celebràvem la Festa de l'Ascensió. I un dels nens, el més trapella i entremaliat, va confondre la paraula i va exclamar: «Ah, sí, la Festa de l'Ascensor!»

Més enllà de l'acudit, de seguida em va servir per entendre, jo mateix i així també explicar-ho, com arriba Jesús a l'Eucaristia. Amb el permís dels teòlegs, se'm pot permetre explicar que l'Eucaristia ens fa baixar aquell Jesús Ressuscitat que ascendeix al Cel. Així, cada vegada que tenim l'altar preparat amb el pa i el vi, és com prémer el botó i fer baixar l'ascensor damunt l'altar. Jesús hi arriba prest.

En l'Eucaristia, l'ascensor arriba al nostre replà, hi baixa Jesucrist i un cop se'ns dona torna a pujar amb el nostre oferiment. Tot allò que en l'ofertori hem posat damunt l'altar, que és molt més que el pa i el vi. Que és tot el que portem en el nostre cor i que li confiem a Jesús perquè s'ho endugui i ens ho faci arribar a la Casa del Cel, i ens ho guardi fins que hi arribem nosaltres. Que també hi pujarem en el mateix ascensor. Amén.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la Santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

4. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / Sl 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / Sl 121 / Jo 15,1-8]. **Lleida:** ■ Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr.; sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tossalònica.

6. □ Dijous [Fets 15,7-21 / Sl 95 / Jo 15,9-11]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí,

prev.; sant Francesc Laval, bisbe de Quebec.

7. □ Divendres [Fets 15,22-31 / Sl 56 / Jo 15,12-17]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

8. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. **Tortosa** (territori de la Comunitat Valenciana): Mare de Déu dels Desemparats; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jere-

mies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Sl 97 / 1Jo 4,7-10 (o bé: del dg VII: 1Jo 4,11-16) / Jo 15,9-17 (o bé, del dg VII: Jo 17,11b-19)]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

Diumenge V de Pasqua (B)

COMENTARI

«Sense mi, no podeu fer res»

Segur que tots desitgem donar fruits de vida cristiana però podem pensar que som nosaltres els qui doneu bon fruit i no som prou conscients que només podem ser fecunds si estem units a Crist. Ho diu clarament l'evangeli: *Vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res.* És molt important que tinguem consciència que el fruit el dona sempre Crist a través nostre. Evidentment això no ha de fer minvar el nostre esforç i la nostra entrega però conscients que com més units estiguem al cep més fruit donarem. Units a través d'escoltar i posar en pràctica la seva paraula, a través dels sagraments, del nostre amor i de la pregària. Però això no estalvia dolors i sofriments, moments de dubtes i tristors. De fet, el mateix Jesús ens diu: *La sarment que dona fruit, el Pare l'esporga i la neteja perquè encara en doni més.* Cal que el Senyor ens purifiqui del nostre orgull, del nostre egoisme, de creure'ns els protagonistes de la salvació.

Pau també ha patit aquesta esporga. Convertit, no és acceptat per la comunitat de Jerusalem perquè *ells no creien que s'hagués convertit i tots el defugien.* Això havia de ser un sofriment profund per a Pau. Va caldre que hi hagués un persona bona com Bernabé perquè l'introduís entre els creients. I llavors, purificat ja per dolor, *predicava amb valentia el nom del Senyor.* I com a resultat: *L'Església vivia en pau, creixia, s'anava edificant i vivia constantment a la presència del Senyor, enfortida per l'Esperit Sant.*

Joan ens diu a la segona lectura com estar units a Crist: *El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. Un amor que no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat.* Creient en Crist, estimant com Crist, acollint els germans (com Bernabé) serem sarments unides al cep i donarem molt de fruit perquè *la glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit.*

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec. O bé: Al-leluia.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo soc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo soc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y él les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea. O bien: Aleluya.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan: / viva su corazón por siempre. R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán las cenizas de la tumba, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Me hará vivir para él, mi descendencia le servirá, / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / todo lo que hizo el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuando pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»